

PRECIOS DE SUSCRIPCION

Trimestre . . . 1'80 pesetas
Semestre . . . 3'50 id.
Un año . . . 6'25 id.

NÚMERO SUELTO:

15 cénts.

Para paquetes de varios números, precios convencionales.

ORIENTACIONES NUEVAS

INT. 1937

REVISTA SEMANAL DE INVESTIGACIONES SOCIALES Y POLÍTICAS

EDICIÓN ESPECIAL DEDICADA A LA VICTORIA DEL 1.º DE ENERO DE 1938

EL HUMOR EN CASA

Les banyes i el fantasma
Pobre Monet! No li faltava res més que aquests dos *nyanyos* que m'abilla en el front! I tot per culpa d'un maleit fantasma. Digues banyes! Però, qui en fou la causa, va ésser mossèn Quirico, el rector de Vallromànco.

Vosaltres, amics llegidors, tal volta no coneixereu a en Monet, que tinc el gust de presentar-vos. Es l'hérit de can Xibeca i campaner de Vallromànco, un bonatxo a carta cabal.

Tenia 23 anys quan va morir el seu pare, tenint-se de cuidar de tota la feina del Mas Xibecà. A l'any i mig de la mort del pare, també la *dinya* sa mare, que era, encara que no molt illesa, un escarràs de feina. A en Monet no li quedà altre remei que fer-se ell mateix la pitansa i endressar la casa, que l'amoiñava molt per allò d'haver de cuidar l'aviram. Del rentar i cosir se'n cuidava la seva tia Faleta, que també tenia bastanta feina a casa seva.

Això feu que el bonatxo d'en Monet resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualche vegada el ball de bastons a la processó de Sant Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn Quirico, que era un capellà d'aquells tan ditzxellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada:

Monet.—A més, mossèn Quirico, venia per a fer-li un encàrrec una mica delicat, però que em convé de debò.

Mossèn.—Digues, home; aboca d'una vegada, que ja saps que del que jo pugui...

Monet.—Doncs, vinc perquè em busqui la dona.

Mossèn.—Caram! Que ja ets casat? No en sabia res.

Monet.—No sóc casat. Es per casarme.

Mossèn.—Ah, ja! Com que havies dit que et busqués la dona... Volles dir que et busqués xicoteta, veritat?

Monet.—Eliquàl...

Mossèn.—Mira, vens de *perilla*.

Monet.—No, que vinc de la peça de baixa, que hi he fet un braçat de fulles per l'aviram.

Mossèn.—Està bé. Vull dir que vens en bona ocasió. Mira, tu ja coneixes la Tuietes, la menuda de can

seva.

Això feu que el bonatxo d'en Monet resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualche vegada el ball de bastons a la processó de Sant Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn Quirico, que era un capellà d'aquells tan ditzxellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada:

Monet.—A més, mossèn Quirico, venia per a fer-li un encàrrec una mica delicat, però que em convé de debò.

Mossèn.—Digues, home; aboca d'una vegada, que ja saps que del que jo pugui...

Monet.—Doncs, vinc perquè em busqui la dona.

Mossèn.—Caram! Que ja ets casat? No en sabia res.

Monet.—No sóc casat. Es per casarme.

Mossèn.—Ah, ja! Com que havies dit que et busqués la dona... Volles dir que et busqués xicoteta, veritat?

Monet.—Eliquàl...

Mossèn.—Mira, vens de *perilla*.

Monet.—No, que vinc de la peça de baixa, que hi he fet un braçat de fulles per l'aviram.

Mossèn.—Està bé. Vull dir que vens en bona ocasió. Mira, tu ja coneixes la Tuietes, la menuda de can

seva.

Això feu que el bonatxo d'en Monet resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualche vegada el ball de bastons a la processó de Sant Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn Quirico, que era un capellà d'aquells tan ditzxellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada:

Monet.—A més, mossèn Quirico, venia per a fer-li un encàrrec una mica delicat, però que em convé de debò.

Mossèn.—Digues, home; aboca d'una vegada, que ja saps que del que jo pugui...

Monet.—Doncs, vinc perquè em busqui la dona.

Mossèn.—Caram! Que ja ets casat? No en sabia res.

Monet.—No sóc casat. Es per casarme.

Mossèn.—Ah, ja! Com que havies dit que et busqués la dona... Volles dir que et busqués xicoteta, veritat?

Monet.—Eliquàl...

Mossèn.—Mira, vens de *perilla*.

Monet.—No, que vinc de la peça de baixa, que hi he fet un braçat de fulles per l'aviram.

Mossèn.—Està bé. Vull dir que vens en bona ocasió. Mira, tu ja coneixes la Tuietes, la menuda de can

seva.

Això feu que el bonatxo d'en Monet resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualche vegada el ball de bastons a la processó de Sant Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn Quirico, que era un capellà d'aquells tan ditzxellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada:

Monet.—A més, mossèn Quirico, venia per a fer-li un encàrrec una mica delicat, però que em convé de debò.

Mossèn.—Digues, home; aboca d'una vegada, que ja saps que del que jo pugui...

Monet.—Doncs, vinc perquè em busqui la dona.

Mossèn.—Caram! Que ja ets casat? No en sabia res.

Monet.—No sóc casat. Es per casarme.

Mossèn.—Ah, ja! Com que havies dit que et busqués la dona... Volles dir que et busqués xicoteta, veritat?

Monet.—Eliquàl...

Mossèn.—Mira, vens de *perilla*.

Monet.—No, que vinc de la peça de baixa, que hi he fet un braçat de fulles per l'aviram.

Mossèn.—Està bé. Vull dir que vens en bona ocasió. Mira, tu ja coneixes la Tuietes, la menuda de can

seva.

Això feu que el bonatxo d'en Monet resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualche vegada el ball de bastons a la processó de Sant Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn Quirico, que era un capellà d'aquells tan ditzxellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada:

Monet.—A més, mossèn Quirico, venia per a fer-li un encàrrec una mica delicat, però que em convé de debò.

Mossèn.—Digues, home; aboca d'una vegada, que ja saps que del que jo pugui...

Monet.—Doncs, vinc perquè em busqui la dona.

Mossèn.—Caram! Que ja ets casat? No en sabia res.

Monet.—No sóc casat. Es per casarme.

Mossèn.—Ah, ja! Com que havies dit que et busqués la dona... Volles dir que et busqués xicoteta, veritat?

Monet.—Eliquàl...

Mossèn.—Mira, vens de *perilla*.

Monet.—No, que vinc de la peça de baixa, que hi he fet un braçat de fulles per l'aviram.

Mossèn.—Està bé. Vull dir que vens en bona ocasió. Mira, tu ja coneixes la Tuietes, la menuda de can

seva.

Això feu que el bonatxo d'en Monet resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualche vegada el ball de bastons a la processó de Sant Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn Quirico, que era un capellà d'aquells tan ditzxellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada:

Monet.—A més, mossèn Quirico, venia per a fer-li un encàrrec una mica delicat, però que em convé de debò.

Mossèn.—Digues, home; aboca d'una vegada, que ja saps que del que jo pugui...

Monet.—Doncs, vinc perquè em busqui la dona.

Mossèn.—Caram! Que ja ets casat? No en sabia res.

Monet.—No sóc casat. Es per casarme.

Mossèn.—Ah, ja! Com que havies dit que et busqués la dona... Volles dir que et busqués xicoteta, veritat?

Monet.—Eliquàl...

Mossèn.—Mira, vens de *perilla*.

Monet.—No, que vinc de la peça de baixa, que hi he fet un braçat de fulles per l'aviram.

Mossèn.—Està bé. Vull dir que vens en bona ocasió. Mira, tu ja coneixes la Tuietes, la menuda de can

seva.

Això feu que el bonatxo d'en Monet resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualche vegada el ball de bastons a la processó de Sant Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn Quirico, que era un capellà d'aquells tan ditzxellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada:

Monet.—A més, mossèn Quirico, venia per a fer-li un encàrrec una mica delicat, però que em convé de debò.

Mossèn.—Digues, home; aboca d'una vegada, que ja saps que del que jo pugui...

Monet.—Doncs, vinc perquè em busqui la dona.

Mossèn.—Caram! Que ja ets casat? No en sabia res.

Monet.—No sóc casat. Es per casarme.

Mossèn.—Ah, ja! Com que havies dit que et busqués la dona... Volles dir que et busqués xicoteta, veritat?

Monet.—Eliquàl...

Mossèn.—Mira, vens de *perilla*.

Monet.—No, que vinc de la peça de baixa, que hi he fet un braçat de fulles per l'aviram.

Mossèn.—Està bé. Vull dir que vens en bona ocasió. Mira, tu ja coneixes la Tuietes, la menuda de can

seva.

Això feu que el bonatxo d'en Monet resolgués casar-se. Però, com, si ell ni era ballador? Ell només havia ballat qualche vegada el ball de bastons a la processó de Sant Isidre i com que no freqüentava saraus, ni festes majors, no s'havia dirigit mai a cap

noia, ni rica ni pobre. Sols per això no sabia com eixir-ne. Per fi, resolgué consultar-ho a mossèn Quirico, que era un capellà d'aquells tan ditzxellos, que s'havia conquistat l'amistat de totes les dones casades i solteres de la parròquia.

Un dia es determina de cop i es presenta a la rectoria, on s'entaula el següent diàleg, després de les salutacions d'entrada: